

máhání dlužného pojistného, nýbrž právě jen o ručební povinnosti za pojistné, nelze ji rozšiřovati, uváží-li se, že citovaný zákon mezi pojistným, úroky a příslušenstvím rozlišuje (arg. § 173 a § 175 odst. 1). Opak nelze dovoditi ani poukazem na §§ 174 a 175 cit. zákona, ani poukazem na zařazení § 170 do čtvrté části cit. zákona. Neboť první oddíl části čtvrté zákona o sociálním pojištění v §§ 157—167 jedná o pojistném, jeho výši, době, za kterou se pojistné platí, kdo je vyměřuje a vybírá, kdo je platí a kdy, jakož i o zvýšení pojistného, §§ 168 až 173 jednají pod společným nadpisem o zárukách za pojistné. O úrokování pojistného jedná stížností dovolaný § 174, který v odst. 1 ustanovuje, že dlužné pojistné třeba zúročiti 5% za rok. Poukazuje při tom zákon na § 163, který stanoví, že zaměstnavatel je povinen platiti nem. pojišťovně celé pojistné a kdy toto je splatné. Z toho plyne, že povinnost platiti z pojistného úroky stíhá jen zaměstnavatele, nikoli však toho, kdo jen za pojistné ručí. Ustanovuje-li § 175, že pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní, plyne z toho jen, že i úroky lze vymáhati exekucí, ovšem jen na tom, kdo je povinen je platiti. Nemůže tedy stížnost svrchu uvedenými poukazy dovoditi správnost svého právního nazírání, jež odporuje doslovu § 170 odst. 2, v němž ručení manželky stanoveno je jedinečně za pojistné, nikoli tedy i za dlužné úroky a útraty vzniklé tím, že pojišťovna pojistné po zaměstnavateli vymáhala.

Pokud pak stížnost snaží se dovoditi nárok na exekuční výlohy tím, že pojišťovna, aby mohla vydati záručný platební výměr, musí bezvýslednou exekucí prokázati, že hlavní dlužník nemůže dostáti svým závazkům, sluší podotknouti, že ručení podle § 170 odst. 2 je ručení solidární, při kterém je právě irelevantní, zda ta či ona z osob solidárně ručících je schopna dluh zaplatiti a je-li na ní dobytý. Při ručení solidárním je totiž ponechána věřiteli úplná volnost, zda chce svoji pohledávku vymáhati na všech dlužnících solidárně ručících či jen na některých nebo na kterém z nich, neboť všichni ručí mu společně a nerozdílně.

Z uvedených úvah vyplývá, že zůstal výrok žal. úřadu, že Anna Ž. neručí v daném případě za úroky a exekuční výlohy, stížností nevyvrácen.

Výrok o pokutě pro svévoli opírá se o ustanovení § 41 zák. o ss.

### Č. 12.351.

**Š k o l s t v í:** I. Také učitelé církv. škol ludových mají od 1. ledna 1926 nárok na platy po rozumu zákona č. 104/1926 Sb. — II. Osobní náklad spojený s úpravou platů učitelů církv. škol ludových podle zákona č. 104/1926 Sb. nesou vydržovatelé těchto škol sami ze svého.

(Nález z 30. března 1936 č. 11.314/36.)

V ě c: Římsko-katolická církevní obec v Bořanech (Msgr. Dr. Robert Pobožný, kanovník v Rožňavě) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 6. června 1932 o přidavku správci školy.



V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : V ý m ě r e m z 26. února 1932 uložil okr. úřad v Král. Chlumci římsko-katolické církvi v Bořanech, aby cestou školské stolice zaplatila Františku K., správci římsko-katolické lidové školy, správcovský přídavek za léta 1923—1931.

Odvolání, jež proti tomuto výměru podala římsko-katolická školská stolice v Bořanech, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě proto, že ve smyslu § 10 zák. čl. XXVII:1907 všechny požitky i nedoplatky požitků učitelů se vymáhají administrativní cestou a mezi tyto požitky patří také požitky stanovené v § 15 zákona č. 104/1926 Sb., který v § 1 odst. 2 výslovně stanoví, že až do vydání zvláštního zákona platí i o nestátních, tedy i církevních učitelích táž ustanovení, jako o státních učitelích. V důsledku tohoto zřetelného ustanovení zákona nemůže býti sporu o tom, že i církevní učitel jest oprávněn se ucházeti u udržovatele školy o vyplacení správcovského honoráře ve výšce stanovené v § 15 cit. zákona.

O stížnosti uvažil nss toto: — — —

Ve věci samé je na sporu toliko otázka, je-li stěžující si římsko-katolická církevní obec povinna poskytovat zúčastněné straně, správci římsko-katolické lidové školy, správcovský přídavek ve smyslu § 15 zákona č. 104/1926 Sb. či nikoli. Stížnost to popírá a odkazujíc na ustanovení § 1 odst. 2 citovaného zákona, podle něhož platí ustanovení jeho na učitele církevních škol toliko »obdobně« do té doby, než bude vydán zvláštní zákon, upravující platové poměry učitelstva ostatních, totiž nestátních škol, dovozuje, že tento zákon nezrušil docela zvláštní poměry nestátního učitelstva co do jeho platů, a že zejména zachoval v platnosti pravidlo dřívějšího zákonodárství (zák. čl. XXVI:1893, XXVII:1907, prov. nař. č. 76.000/1907 a zák. čl. XVI:1913), které sice ukládalo náboženské obci povinnost zabezpečiti učitelům své školy plat zákonem stanovený, současně však u náboženských obcí, jichž prostředky k úhradě tohoto osobního nákladu nestačily, náklad ten ve formě státní podpory přejímalo na státní školskou správu. Toto tak zv. chudobinské právo nezrušil prý ani § 45 zákona č. 104/1926 Sb., a je proto i za jeho účinnosti vydržovatel nestátní lidové školy toliko povinen poskytovat dosavadní místní učitelské platy v té míře a takovým způsobem, jak to vyplývá z důchodkových zápisnic učitelských míst sepsaných ve smyslu zák. čl. XXVII:1907.

Leč stížnost čte mylně uvedené předpisy zákona č. 104/1926 Sb. Ten ustanovuje především v § 1 odst. 2 věta 1, že obdobná úprava platových a služebních poměrů učitelstva ostatních, t. j. nestátních veřejných škol obecných a občanských, provede se zvláštním zákonem. V druhé větě pak praví, že až do té doby platí pro toto učitelstvo p l a t o v á ustanovení tohoto zákona, t. j. zákona č. 104/1926 Sb., a dosavadní služební předpisy. Z toho vysvítá, že »obdobu« má na mysli zákonodárce toliko, pokud půjde o budoucí úpravu legislativní co do platových a služebních poměrů uvedeného učitelstva, kdežto do té doby, než bude úprava ta provedena, platiti mají podle jeho vůle na učitele církevních škol p l a t o v á ustanovení zákona. Postavil tedy zákon č. 104/1926 Sb. učitelstvo nestátních škol lidových na území býv. Uherska co do platových



nároků, na roveň učitelům veřejných škol národních v ostatních částech republiky a zaručil mu všechny druhy platů, jež jeho úprava obsahuje. Úprava ta nabyla účinnosti podle § 47 odst. 1 cit. zákona dnem 1. ledna 1926, a mají tedy i učitelé církevních škol ludových od této doby nárok na platy po rozumu zákona toho. Co do úhrady tohoto osobního nákladu určuje § 45 cit. zákona, že náklad, který vznikne provedením tohoto zákona, uhradí dosavadní vydržovatelé, tedy pokud jde o církevní školy ludové, příslušné církve. Zákonodárce nečiní rozdílu mezi vydržovateli co do jejich soběstačnosti a nemá ustanovení, z něhož by bylo lze vyčísti, že chtěl zmírniti břímě osobního nákladu ze zákona č. 104/1926 Sb. vyplývajícího těm z vydržovatelů škol, jichž prostředky nestačí k úhradě nákladu spojeného s úpravou tou. Sluší proto míti za to, že osobní náklad spojený s úpravou platů podle zákona č. 104/1926 Sb. nesou vydržovatelé církevních škol ludových sami ze svého a že nelze v tom směru, zejména co do otázky státních podpor, nic vytěžiti ve prospěch vydržovatelů škol z předpisů dřívějšího zákonodárství uher-ského. Z toho, co doličeno, vysvítá, že je základní stanovisko stížnosti liché a že zákon č. 104/1926 Sb. rozšířil povinnost st-lky jako vydržovatelky římsko-katolické ludové školy nésti náklad na platy učitelské přes meze vyplývající z důchodkových zápisnic ve smyslu zák. čl. XXVII:1907 (srov. nález Boh. A 10.581/33).

Jak patrně ze znění § 15 zákona č. 104/1926 Sb., tvoří úprava správcovského přídatku součást platové úpravy učitelstva provedené cit. zákonem a nesou náklad s přiznáním přídatku toho spojený podle § 45 leg. cit. vydržovatelé školy. Neporušil proto žal. úřad zákon, uznal-li stěžující si církevní obec jako vydržovatelku školy povinnou, aby zúčastněné straně nahradila nedoplatky přídatku toho, pokud vzešly z toho, že jí nebyl přírůstek přiznán ve výši stanovené učitelským zákonem č. 104/1926 Sb. Opačný názor stížnosti tedy po právu neobstojí. — — —

### Č. 12.352.

**Honební právo: \* Zákaz § 9 zák. čl. XX:1883 loviti v době od 1. února do 15. srpna honičími psy vztahuje se i na hubení černé zvěře.**

(Nález z 30. března 1936 č. 12.057/36.)

Věc: Petr K. v Sabinově proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 25. dubna 1933 o přestupku § 9 zák. čl. XX:1883.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem okr. úřadu v Sabinově z 15. března 1933 uznán vinným přestupkem § 9 zák. čl. XX:1883, jehož se dopustil tím, že koncem února 1932 uspořádal hon s loveckými psy ve vlastním revíru v obvodu blažovském. Rozsudek jest odůvodněn takto: Obviněný se doznal, že koncem měsíce února 1932, tedy v zakázané době, uspořádal hon na divoké svině a na této honbě užil psů. Jest nepochybné, že obžalovaný se touto honbou provinil proti ustanovením obsaženým v § 9 zák. čl. XX:1883, neboť honičími psy prováděl honbu v zakázané